

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

3. njedźela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutki 4, 8—22.

To wažne słowo, kotrež Pětr wurěča a kotrež je jadro nascheje křesćizjanskeje wěry sa wschitke cěły, klincezi nam džěnka do wutroby:

„Njeje w žanym druhim sbóžnosć; tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date cźłowjekam, w kotrymž mohli sbóžni być, hač jeno mjeno Jesuŝ.“

1. Žane sbože bjes njeho, to dopokasuja jeho nje-pscheczeljo;
2. sbože s nim a w nim, to dopokasuja či wuczobnizy;
3. wscho sbože psches njeho, to dopokasuja wschizy, kotřiz do njeho wěrja.

1. „Njeje w žanym druhim sbóžnosć!“ Žane sbože, žana sbóžnosć bjes njeho, to dopokasuja jeho nje-pscheczeljo psches šwoju njemóz a psches šwoje štaženje.

Šhto samochu pschecziwo temu Anjesej? Woni widžachu teho cźłowjeka, kotryž běsche wustrowjenny a nje-mějachu niczo pschecziwo rěčecz. Woni widžachu, kaž běsche šjawne, šhtož so dobrego psches teju japoschtolow šta — a to přecz njemózachu. Woni pschifasachu, so bychu mjel-czeli wo Jesuŝu, ale šhto jim pomhašche? Woni šebi njeswěrjachu ruzy na njeju položicz, pschetož lud jimaj pschiwisowasche. Woni šu njemózni pschecziwo nimaj! Haj hiščeže wjazy, žaneho sboža njenamafaja, ale štaženje. Dofelz njeběchu wopomnili, šhtož k jich měrej so hodžesche,

wotšud wójny na nich cžafasche. Dofelz běchu teho šaczišli, kiž dyrbjesche rózny kamjeń jich doma, jich wěry, jich sboža a žiwjenja bycz, njedyrbjesche jedyn kamjeń na druhim wostacž wot jich domow, wot jich města, wot jich templa. Štaženje bjes njeho! A džěnka? Njemóz jeho nje-pscheczelow. Wjele so rěči a pišche pschecziwo Jesuŝej — to je wopacžna wědomnosć, njewěra. A tola njemóža niczo druge pschinescz, lěpschu wuczbu postajicz, lěpsche žiwjenje žiwi bycz, hač je wón živy byl. A hdyž woni widža, kať je šjawne, šhtož wón cžini w štutkach lubosće nascheje křesćizjanskeje zyrkwje, w štutkowanju jeho lubosće na wutrobje a žiwjenju jenotliweho křesćizjana: woni to přecz njemóža. Woni niczo pschecziwo temu njesamóža: To twarjenje tu šteji, kotrež je natwarjene na rózny kamjeń, kiž je Jesuŝ Křystuŝ. Jeho wuczobnizy předuja ewangelijon. Wulki lud jemu pschiwisuje.

Woni pať šami? Šich žiwjenje ma tónšamy běh: Šich sbožu pobrachuje prawa króna, jich džělu prawa móz, jich štutkowanju najwyschšchi wottřknjenny kónz, jich šrudobje najlěpschi trošcht, jich wumrjeczu jeniczka nadžija. Wobhladuj šebi jeho nje-pscheczelow! Woni dopokasuja: Žane sbože bjes njeho.

2. A potom wobhladajmy šebi jeho wuczobnikow. „Woni pať pohladachu na Pětra a Žana křobloscz.“ Š wotkal ju mějachu? Woni wjedžachu: Tón Anjes je s nami a: To je to sbože, kiž my šwětej nješemy. „Mój njemóžemoj wostajicz, so bychmoj njerěčaloi, šhtož šmój widžaloi a šlyšchaloi.“ Njeje to wěrnosć?

Prëdarjam naschego czaſa mohla tež khrobloſcſz a radoſcſz ſpadnycſz, hdyž ſwoje czeſke pomolanje ſaſtawaju a tola taſ mało plodom wohladaja. Woni drje prëduja, ſchëſczijenjo drje ſlyſcha, ale tola po tym njëzinja. S wotkal radoſcſz? Jene móže naſ a wſchittich ſtroſchtnych a khroblych ſdžeržecſz pſchi wſchittich ſrudnych naſhonjenjach; to je ta wëſtoſcſz: Tón Knjes je ſ nami a ſ nim naſche ſbože.

3. Njeje w žanym druhim ſbóžnoſcſz. Wſchitto ſbože pſches njeho. To ſu naſhonili: czi wuczobnizy, tón khromy, milliony ſ nimi.

Šy tež ty to naſhonil? Twój Šbóžnik je k tebi pſchihadžal a ſwoju ſbóžnoſcſz tebi poſticžował pſchi wuczbye w ſchuli, pſchi konfirmaciji, w kóždej Božej ſlužbye, pſchi ſwjatym wotkaſanju, hdyž by ſtejal pſchi rowach ſwojich lubnych. Njetrjebaſch tole ſbože wjele bóle hač wſchitto druge na ſemi? Wón je, kiž tebi jo dawa: Jeſuſ Khryſtuſ, kiž hody wot Wótza pſchińdže, teho Wótza tebi pokaſuje, kiž jutry ſmjercſz pſchewinywſchi twoje wumrjecze pſchëkraſni, kiž na Bože ſpëcže wëcznu domiſnu tebi wotewri, kiž je tebi ſwjatki ſwojeho Ducha pòſlal, kiž chze tebe wot ſemje k njebeſam wjeſcſz. To je twoje ſbože, twoja ſbóžnoſcſz.

A wo nim chzpli my mjelcžecſz? Nè, my njemóžemy wotſtajicſz, ſo bychmy njerëczeli, ſchtož ſmy widželi a ſlyſcheli. Haj, my chzemy wobſwëdčicſz ſe ſłowom a ſ myſlu a ſ khodženjom:

„Njeje w žanym druhim ſbóžnoſcſz, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date cžlowjekam, w kotrymž mohli ſbóžni bycſz!“

Samjeń.

Do pucžowanja.

(S. Heermann. † 1647.)

Šso w Khryſta mjenje na pucž dam,
Kiž pſchińdže ſam wot Wótza k nam
S najkraſniſchego bydlenja
Do doła tutoh' hubjenſtwa.

Šchtož w jeho mjenje ſapocinjëſch,
To wjeſ'le, ſtroſchtne dokonjëſch;
Wſches žohnowanje Knjesowe
Šso wſchitto radži najlëpje.

O Knježe, wjedž mje prawy pucž
A njedaj mi ſo wot njoh' hnucž;
Ach won a nuts ty pſchewodž mje,
Dha pòńdže wſchitto ſbožownje.

Tež pſchitaž ſwojim jandželam,
Šo pſchewod luby, ſylny mam,
A ſ nimi ſwërných towaſchow,
Kiž wotdžeržuja kòſtnikow.

Wjedž k ſbožu moje džëlo ſam
A, Knježe, pſchiwjedž mje tež tam,
Šdžež pſchińcž a dóncž ja myſle mam,
Mi wotewr durje k wutrobam.

Šo horje woſmu rady mje,
Šdyž noha dale njemóže.
Haj k tajkim ludžom pſchiwjedž mje,
Kiž lubuja cze wopravdže.

Do twojich rukow podam ſo,
Haj cžëlo, duſchu a tež wſcho;
Na wſchittich mëſtach tu a tam
Šso jenož tebi porucžam.

Ach ſwarnuj lubu mandželſku,
Dom, džëczi ſe wſchej cžëledžu,
A wſcho, ſchtož ja tu wopuſchcžu,
To hladaj, Knježe, ſ miloſcžu.

A hdyž ſym derje dokonjal,
Šchtož dokonjecž bëch prijòd k ſe wſal,
Dha wjedž ty ſaſo domoj mje,
Kaž mje ty prijedy wuwjedže.

Tež daj mi nam'facž hjeſ ſchody,
Šchtož ſ hnady wobradžil mi ſy.
Ša tajke ſwërne wodženje
Mëj džal, mój Božo, na wëcznje.

Surij Bròſt.

Je twoja macž hiſchcže živa?

Njedžela bë a ludžo džëchu këmſchi, pſchetož ſwony bëchu hižom dawno wuſwonike. Nunje ſuapſhecža bëſche korcžma, a pſched njei ſëdžëſche matroſa abo kòdžnik, mëjeſche ruzy pſches wutrobno ſſchizjenej, trubku w hubje a k temu ſazpivawje pſchihladowaſche, taſ ludžo këmſchi džëchu.

Duž pſchińdže duzy po pucžu muž ſe ſwojimi ſpëwaſkimi pod pažu, džëſche nimo kòdžnika, pſchipadnje na njeho pohladnywſchi, a kòdžnik tež na njeho pohladny a to ſe ſmëwkom, jaſo by pomyšlił: ty blaſniko, ſchtoha hiſchcže do zyrtwje bëhaſch! Muž tónle pohlad ſroymy, woſta ſtejo a ſo wopraſcha:

„Wſchëczëlo, nochzeſch ſobu do Božeho domu?“

„Nè“, wón njepſchëczëlniwje ſamòrcža, wobroczi ſo a trubžny kur pſches ramjo wuduwaſche.

Muž pał potracžowaſche: „Wſchëczëlo, ty ſy wëſcže ſe dny pomël; — je twoja macž hiſchcže živa?“

Kòdžnik na to myſlnje zuſemu do woczow hladawſche a mjelcžëſche.

„Šdy by twoja macž tudy byla“, muž potracžëſche, „ta by ſo jara ſrudžika!“ Dale wón nicžo njeprajeſche a džëſche do zyrtwje. Kòdžnik proſcže pſched ſo hladawſche a dołho w myſlach ſëdžëſche. Potom ſtaže, cžiſny trubku precž a džëſche pomału pſches haſu do Božeho doma. Jenicžke ſłowo „macž“ bëſche jeho duſchu trjehiło

F.

† Šbóžnoſcſz w Jeſuſu.

Šap. ſt. 4, 12.

We žanym druhim ſbóžnoicž njei,

Tež žane druge mjeno

Njei w ſwëcže date cžlowjetej,

Naſ ſbóžni Jeſuſ jeno;

Haj wón, naſch Šbóžnik jenicžki,

Še pucž a wodžer k ſbóžnoſcži,

Šdžež mëra palmy wëja.

Naſch dołh džë Jeſuſ ſapłaczi

A wufupi naſ ſ hele,

Šdyž na ſchizu ſmjercž pſchëczëtri

A pſchëtra martry wjele;

Wón wumó naſ ſe ſwojej krowi

A woblecže naſ ſ prawdoſcžu,

S tym wujedna naſ ſ Bohom.

Wón Jěsuf jeno njerěka,
Wón je, šhtož mjeno praji;
Wšchał pomož, trošcht wón sa naš ma,
Hdyž hrěcha móž naš daji.
Haj, škutk je s mjenom pschesjene:
Wón pyta, šhtož je šhubjene
A dusche sbóžne čžini.

Nječ mjeno Jěsuf w duschi mi
Duch Boži pschekraŕnjuje;
Eswět to, šhtož wono šnamjeni,
Džě ženje nješacžuje.
Kak mohł tež rosom šapschijecž,
Šhtož bójški blyšcž ma roškwětlecž?
Ně, ja šwět je to tajnosčž.

Ach, nječ šo mjeno Jěsuša
Kaž šlónzo we mni jašni,
Tak šo móž jeho wušnama
Mi we duschi šo krašni;
Dha hašnu hrěcha tyšchnosčže
A Boži měr mi w duschi šcže,
Haj, dha šym sbóžny; hamjeń.

K. A. Fiedler.

Bjesbóžny.

Słowo „bjesbóžny“ je w našej rěczy po něčim barbu pschijalo, kotruž wono s woprědka njemějesche. So mohł pola naš do podhlada bjesbóžnosčže pschińcž, dyrbi cžłowjeł hižom šjawne bohahanjenja wustorkowacž abo s wopradowžitym njepšchecželom nabožiny bycž. A tajkich je tola poměrnje jeno malo. W myšli šwjateho pišma je licžba bjesbóžnych wjele wjetšcha; po nim wona wjele stotyšaz wopšchija, kotřiž šebi šwoje žiwjenje šami napravjeju, šwoje pucže šebi šami wušwoleju a nabožinu — najebacž kotru — jeno jako wobmjjet a pychu šwojeho tudyhycža wobhladuja. Čžile ludžo šo njemalo džiwacž njebudža, hdyž budže šudniš na nje- bjeskim trónje s nimi junu jako „bjesbóžnymi“ wobšhadžecž. Šhto? Njekhodžachmy dha my šemschi? Njeshydachmy w šynodach a šamo w šyrkwinskich radach? Njewobdžělachmy šo my na šche- scžijanskich šhromadžišnach? Njesškadowachmy nahladnu šummu ša dobrocžerške wotpohlady?

Haj, tak je! šudniš rjeknje, to wy wščitko čžinjeschcže. Ale ja, tón šnjes, njeběch to šrijedžišcžžo, wokoło kotrehož šo wasche žiwjenje hibasche, niž to šlónzo, kotrež wy wobkružowaschcže. Niž na moju hnadu wy šwoju nadžiju štajeschcže, ale na šwoju móž a na šwoje šamšne móženje. Bjesbóžni šmėja wjele bolosčže. Někotryžkuli mjes nimi ma je hižom w cžafnym žiwjenju; woni wšchitžy pał je we wěcžnosčži šhonja. Tam budža woni potom wěcžnje bjes Boha.

F.

Stawišna Khrystušoweho pschekraŕnjenja.

(Šokracžowanje.)

2.

Marja Madlena.

(Mat. 28, 9. 10;) Mart. 16, 9—11; Lut. 24, 9—12; Jan. 20, 1—18.

Hdyž Jěsuf stanył rano na přěnim dnju
Bě po šabacže, — wón Marji Madleni
Ešo s přěnja šjewi; s njeje wuhnał
Ešwobodžer něhdy bě šydom djabłow.

2. Džě rano šabe njedželu, jako šcže
Bě cžma, tam Marja Madlena pschischedšchi
Wón š rowu widži, šo bě šamjeń
Přecž s duri rowowych wotwaleny.

3. Duž wotběžawšchi š Pětrej a pošolej
Tom' druhom' pschińdže, kotrehož wošebje
Šnjes lubowasche, jimaj prajo:
Přecž wšali s rowa šu šnjesa woni! —

4. A nješnajemy, hdyž joh' šu ššowali. —
Duž wuńdže Pěter a drugi wucžobniš
A š rowu wonaj wobaj běžo
Pšchińdžeschtaj; tola bu drugi přěni.

5. Do přědka běžo šhěšišcho šrocžesche,
Šacž Pětr, a přjedy njeho džě doběža
Na městno wonkach bliško města
— Š rowu a nashili nuts šo hnydom.

6. A ruby ležo wuhlada, njesańdže
Pał nuts do rowa. — Duž ša nim Šchiman Pětr
Tam pschischedšchi do rowa šańdže
A ruby widžesche položene,

7. A rub tón pótny, s kotrymž bě šnjesowa
Wšchał byla hłowa wobwita, šloženy
Niž pódla rubow, ale š štronje,
Šromadu šwaleny s boła ležo.

8. A špodžiwasche pschi šebi nad tym šo,
Šhtož šo bě štało. — Duž drugi wucžobniš
Tež pošupiwšchi, kotryž pschischoł
Najpřěnišchi š rowu bě, — šam nuts šańdže.

9. A widžo dale wěrjesche wopradowže —
Ach, njewidžišchtaj pišmo, šo dnybjesche
Šnjes s mowych štancyč! — Duž nětk džěschtaj
Přecž šašo š šwojemu wucžobnišaj. —

10. Pał Marja štejo psched rowom plakašche
A placžo štruchla do rowa pohlada
A dweju jandžel w bělej drascže
Wuhlada šedžo tam žarowaza.

11. Šlaj! jenoh' š hłowam, drugeho š nohomaj,
Hdyž cžělo běšche šnjesowe ležalo,
A š njej taj šamaj džěschtaj: Žóniška,
Šhto tola placžesch došcž wurudžena?! —

12. Ta džesche š nimaj: šnjesa šu mojeho
Přecž wšali; wboha, hdyž jeho ššowali
Ešu, ja pał njewěm. — A hdyž tole
Wurěcža, wobrocži šo na šady.
(Pšchichodnje dale.)

Dobra wutroba pod hrubjanym kabatom.

(1. list šwj. Pětra 3, 9.)

Šowjedańcžko še šawostajenštwa Šana Wjele.
(Šokracžowanje.)

„Šacž drje tam žaneho na poš moweho ležo wostajili nješju?“
šanjeke želniwy Mots. „Najlubšcha macže, nješoj šo šama,
Wšchitšon brónity lud je šo minył. Wobhladam w štoku, šacž nje-
byla žanemu pomož. Šašun šej durje!“

Dokelž bē ſebi wēſta, ſo tola žaneje wotrady njeje, hdyž jeho želna wutroba wabi a nuczi, jemu dowoli hicz a proſcheſche jeno: „„Mano, ale ſo tola božedla hladaj, ſo žadyn tyh brodaczow, kiž ſ wulkim rypatom na konjoch jēdža, ſo na tebje dohladał njeby! Mje hraba wo tebje ſyma, a ſtawy mi ſ tſchepjetom du!““

„A na wſchitke boki ſo wohladowajo, ſkroczi wón do teje ſtrony, hdyž bē ſo po jeho ſdaczu poſlednje tſelenje ſtało. Žalofny napohlad! Tu ležachu krawjate czēla mormych Franzowſow. Sy, tónle ſo pohibny. Tamle tón tež. Ale to bēchu jenož poſlednje doſtorſki ſmjercze.“

Erudnemu Motſej placž do woczow ſtupi. Wón pſchi ſebi ſdychny: „Mój Božo, njeje tu žaneje pomozy móžno? Sy, hlej wſchał, tamle hiba ſo tež. Tón hiſchcze ſwudychał njeje. Mjemohl tón ſnano žiwjenje dohycž?“

Wón pſches mormych ſkrocziwſchi t njemu ſo pſchi nim na ſemju klawny, najebacz kraweje ſemje. Potom jeho poſadzi pod ramjo wſawſchi a do czōla ſraženy klobuk jemu ſczahny. „A czē! Sako bē klobuk ſ womorneje głowy, wuleczi ſadženemu hłuboki ſmych.“

Rajka to nadžija želnemu Motſej! S khwatatej ruku ſwotpina bēdnuſchej ſuknju. Potom tu do prēdka wiſatu głowu horje poſbēhny. Na to ſo womornemu ſamlnjena huba pohibny a poſkrēbny dyh. To pomharja ſ wjeſelom pſchenu. — Wiſchi ſamym mormemu w ſchiji ſakorſny; na to ſo wōczko pohibny, a potom ſebi tón ſbēhnjeny ſ wobemaj rukomaj na głowu ſajē.

„Nētko ſ tym wobohim tał rucze hacž móžno do loža dom!“ prajeſche Motſ. Ale nihtó tu njebē, kiž budžiſche t njeſenju ſtaricej ſ pomozy byl. Tola tu wožiwjazeho ſaſo ſamolutkeho ležo woftajicz a do wſy po ſaru dōncž abo pomharja pytačž? Mjebny drje mjes tym do dycha pſchiindženy ſaſo wodnyha ſbył? Tu njeje niſajka rada. Motſjo, ty dyrbiſch jeho njeſcž! Ale to hubjenje džeſche. Wojał, hacž runje ſuchi kaž kōicz, njebēſche lohki, a nimo teho bē wjetſchi hacž Motſ.

Mapinajo wſchē mozy, kotrež bēchu jemu hiſchcze w ſlētjnemyh ſtawach woftale, hipaſche ſchēroko ſtupajo ſ nim. Wōrny pał naſta jemu nuſa, ſo by wotpocznył. Ale kał to? Eſo na ſemju ſydnycž, to njebyło mudrje. Kał by ſo potom ſe ſwojeje czežu ſaſo poſbēhnyčž mohł? Mjebē hižom pſched khwilku ſpytał, kał czeže je ſbēhnjenje? Ale hjeſ pomotpocznijenja njechaſche hicz. Duž poſyže ſo, ale na czo, hdyž bē tam plono ſ wobeju bokow? Na mormeho ruſkeho konja, ſ boka ležazeho, hdyž bē jeho franzowſka kulka pſches głowu tſēlika. Eſedžo maſaſche ſtyſny a kēdžbny, hacž hubjenjej wutroba khodži. Ebēhnnywſchi na pſchedowſ phtatej woczzi, kowarjez wotrocžla wuhladny, jatneho hōlza. Duž ſahwiſda na porſt, ſo ſahwiſd daloko ſleczi, a potom kiwaſche ſ mahatej ruku.

Kiwanž pſchibēža w ſtoł. Ale pſchihnowſchi proſcheny, ſo by franzowſkeho wojaka do wſy njeſcž pomhał, chyſche ſo ſarjez. Senož ſ luboſcze t ſtaremu Motſej da ſo na poſledtu nawabicž. Tał bēſche móžno, njemōžneho muža nēkał do Motſoweho wobydlenička donjeſcž.

Marſcha mē wulzy ſdžiwanej woczzi a njemōžeſche do teho pſchiincž, ſchto mēlo tola to bycž. „Spēchuj ſo, macze“, proſcheſche ſtarik, „a naſczel jow na ſemi lēhwo, a cziūmoj, ſchtožkuli móžno, ſo njetrjebał wobohi człowjeł žiwjenje puſchczič.“

Wojaka na ſtanje ſkožiwſchi, ſmlowi ſtarz: „nētko budž proſchena, macze, podaj mi rucze te krjepki, kotrež ſym tydženja ſa tebje pſchinjeſł!“ Macž potroſiſtu njewōlna džeſche: „„Te budža jemu tola ſmorže ſchto pomhacz; to dže ſu žonjaze krjepki.““ Na to pał wón wotmolwi: „To jenož w božemje daj; njech ſu, kajkež to ſu. Wſchako ſu mózne!“ A wona jemu je poda.

Duž wón kaž ſmilny Samarita, pſchi wo ſebi njewjedžatym

ſo klawnywſchi, jemu nēſchto tyh krjepkow do huby puſchczi, a woczafny na to, kajke to budže. Ale wſcho nicžo. S hubjenym domoj-njeſenjom njebē to hinał, hacž ſo bē ſo womora hłubſcho ſczemniła.

Duž ſaſo ſtyſny Motſ hubjenjej nēkotre krjepki do huby puſchczi a woczafny ſ nowa, hacž ſmēje žaneho wuſpēcha. Wiſchi tym maſaſche po lēwym boku, hdyž je wutroba, hacž ſo tam hiba, dōnž bē ſo do hroſy dał, hacž-tež-to tón tał hubjenje njeſeny do- czahnył njeje.

A hlej, naſchemu ſmilnicej nadžija do woczow ſtupi. Wo- wocziniwſchi woczzi bēſche tón ſandželenž ſmychnył. W runym mērjenju hladajo na njeho, ſtyſnywſchi ruzy ſawōla Motſ: „Džakowano lubemu Bohu! Wón pſchithadža t ſebi! A pytnywſchi dychowych ſtorſow, kiž pocžachu rucziſcho khodžicz, proſcheſche žonu: „Podaj mi ſudobje ſ wodu, ſo jeho do woczow ſmyju. Tajki wón człowjekej podobny njeje, połny ſydnjeneje krowē!“

Ale ſchto to? je dže to wērno? Prjedy ſo na to dohladał njebē, ſchtož bē Marſcha ſe wſcheho ſpoczatka pytnyła: Tón człowjeł ma czeſwjene wloſy! A dale: wón ma tež na czōle blufnu!

„„Eže, nano““, wuſjēli Marſcha ſ kiſaleho erta, „hinał to na nihdy njeje, to je tón ſ czeſwjenej głowu, njeſtraſnik tón, kotryž je namaj loni tał hjeſbōžnje pyrił. To ſo njemylu. Tcho czi ſnaju a byrnjež hiſchcze hōrje do woczow ſuchi a blēdy a ſdrjeny byl. A ſ tym ſo tu pſelchowacz chywoj?““

„Spokoju ſo, macze“, wabjeſche Motſ. „Njeje Wōh tón Knjes prajil: Mjefmilni njeſmēcze bycž? Eſchtož Božeje ſmilnoſcze trjeba, kaž mój, tón dyrbi tež hubjenym ſmilnotu cziwicž. A njeje nam prēdał w poſlednich kēmiſchach do duſche ſchczēpil, ſo dyrbimny ſchidwnikam ſ dobrotu placžicz? Najlubſcha macze, njebudž tał hnēwna, ale mi wōheho hubjenja wothladacz pomhaj!“

A Marſcha bu ſwōlna a ſmilna, dokelž bē hewał mileje duſche.

(Pſchichodnje dale).

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Knjeſej zyrkwinkemu wuczerzej Krawzej w Minakale je ſo wot miniſterſtwa titul „kantor“ ſpožczil. Tcho runja je ſo knjeſ wuczeł Hofer w Hornjej Hōrny ſa wyſchſcheho wuczerja pomjenował.

— Saūdženy ſchtwōrtk mējeſche ſo w Budyſchinje konferenza wſchitkich lužiſkich knjeſow duchownych pod wodženjom knjeſa taj- neho zyrkwinkewo radžiczela Meiera.

— Saūdženu ſrjedu mējeſche ſo wulke ludliczenie w zhyłym nēmſtim khēzorſtwje. S dobom ſo pſchi tym na rataſtwa a rjemje- ſło džiwaſche, tež na ſawēſczenie pſche invalidnoſcž. Wjele ludži ſo bojeſche, ſo ſo tole liczenie ſ tym wotpohladom ſtawa, nēhdže dawki pomyſhecž. To pał móže ſo t ſmērowanju prajicz, ſo to ani myſł njeje. Wiſchetož to liczenie ſo jenicžy ſtawa, ſo by wyſchnoſcž pſchehlad mēla wo ſtejniſchcžu rataſtwa a rjemjeſta w naſchim wōtžnym kraju. Prēnje tajke liczenie ſta ſo 1872, druhe 1895. Wētufche liczenie bēſche khētro wōſchērne a wōbczežne a je liczerjam wjele prózy cziwiko. Wiſches 300,000 liczerjom je to džeło liczenia dobrowōlnje wōſtarało.

— Najdłējſche dny pſchinjeſe ſaſo pſchichodny tydžeł. Naj- dlējſche dny ſu wot 21.—24. junija. Eſlōncžko ſchadža hižom rano 1/4 hodž. a khowa ſo hałle wjecžor do 1/29 hodž.

— Ežeže hrimanje ſ wulkimi ſliwkami je ſaſo ſaūdženy tydžeł pſchinjeſł. W Kamjeſzu bu rataſ Hofer, kotryž ſ koſu ſ pola domoj džeſche, wot blyſka moryeny. Tcho žona bu czežeło po- hluſchena.